

Arrest

nr. 89 436 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 april 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een tweede asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene medische attesten naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene een pakket conclusies naar een parlementaire

strategie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een strategie om geweld tegen vrouwen en meisjes te beëindigen waarbij opgemerkt moet worden dat dit pakket algemeen van aard is, dat de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat dit pakket de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een brief van een persoon naar voren brengt waarin uitgelegd wordt waarom de betrokkene haar land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een privépersoon geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt dat het een volledig handgeschreven document is. dat het dan ook door eender wie. eender wanneer, eender waar geschreven kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een opsporingsbevel naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het document dateert van 06/11/2009. dat de betrokkene het dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is. een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin de van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging; Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser verwijst naar de elementen die reeds aangehaald werden tijdens haar eerste asielprocedure en dat zij eveneens medische motieven aanhaalt die niet kaderen in een asielprocedure; Dat het negatief arrest van de RVV vooral het gegeven in twijfel trekt dat eiseres een dochter zou hebben en dat eiseres aldus tracht enig document te bekomen dat het bestaan van haar dochter kan bewijzen. Dat het negatief arrest bovendien stelt dat “maar 65%” van de Djoli-vrouwen wordt besneden en men dus eigenlijk niet hoeft te vrezen voor besnijdenis omdat 30% van de vrouwen erin slagen er onderuit te geraken; Dat de RVV niet verder uitklaart hoe vrouwen dan onder de besnijdenis uit dienen te geraken en eiseres niet wenst in te gaan op dit omdat evenzeer kan worden gesteld dat 100 kleuters tegen een muur worden gezet en slechts 65% van de mannen met een geweer ook effectief een kogel hebben; Dat het negatief arrest vervolgens stelt dat ze de vervolging niet hard kan maken, maar dat eiser nu net nieuwe elementen aanbrengt om deze vervolging op objectieve wijze aan te duiden; Dat het duidelijk is dat eiseres verwijst naar de eerder aangebrachte elementen omdat deze elementen nog steeds onverkort gelden, de nieuwe elementen die zij aanhaalt bevestigen enkele deze elementen en haar eerder genoemd asielrelaas; Dat eiseres bovendien spreekt over haar medische problemen en dat dit ook onlosmakelijk verbonden is met haar asielrelaas, immers, eiseres was slachtoffer van ernstige female genital mutilation, een reden van het indienen van een asielaanvraag in België; Overwegende dat de bestreden beslissing een handgeschreven brief die melding maakt dat eiseres problemen heeft in haar land van herkomst totaal negeert; Dat het nochtans een volledig met de hand geschreven brief betreft die duidelijk melding maakt van de door eiseres gekende problemen; Dat brieven inderdaad zijn wat 2e zijn en steeds een gesolliciteerd karakter hebben, maar dat deze brieven het asielrelaas van eiseres verder steunen en aldus een belangrijk element vormen; Overwegende dat de bestreden beslissing een opsporingsbevel van eiseres niet inoverweging neemt omdat het dateert van 6 november 2009 en aldus tijdens de eerste asielaanvraag zou moeten kunnen zijn gebruikt en de enveloppe “is wat het is, een enveloppe, die nietszeggend is”; Dat eiseres zeer veel moeite gedaan heeft om dit document te kunnen bemachtigen; Dat dit document dateert van 6 november 2009, maar dat zij dit tijdens haar eerste asielaanvraag niet kon gebruiken omdat het toen nog niet in haar bezit was; Dat zij dit kan aantonen op basis van de enveloppe waar een stempel van 24 februari 2011 opstaat; Dat een enveloppe inderdaad is wat het is, een enveloppe, maar dat het vreemd is dat DVZ daaruit afleidt dat deze generlei waarde zou hebben; Dat in tal van juridische procedures de poststempeldatum van een enveloppe wordt genomen als bewijs of als startpunt van termijnen en er steeds eender wat in deze enveloppes kan hebben gestoken, zodat het onmogelijk is vol te houden dat “een enveloppe enkel is wat ze is zonder aanduiding van de gegevens die ze zou bevatten” om vervolgens geen rekening te moeten houden met het document; Dat DVZ beter tijd en energie zou steken in het nader bekijken van

het document dat eiseres aanbrengt, namelijk een opsporingsbevel, dat zij na lang aandringen kon verkrijgen bij een politieofficier waarmee kennissen van haar een eerder vriendschappelijke relatie hebben; Dat er geenszins wordt beweerd door DVZ dat het hier om een vals document zou gaan of een document dat een gesolliciteerd karakter heeft, neen, het document wordt enkel niet nader bekeken omdat eiseres het zou moeten hebben kunnen aanbrengen tijdens de eerste asielaanvraag omdat de enveloppe "maar een enveloppe is"; Dat eisers, indien ze dit document eerder in haar bezit had, wel degelijk zou hebben gebruikt tijdens haar asielprocedure; Dat het volledig indruist tegen elk gezond verstand dat een asielaanvraag van een asielzoeker niet in overweging wordt genomen als deze een opsporingsbrief wordt meegebracht die haar asielrelaas kracht bijzet en zo goed als alle argumenten waarom zij eerder een negatieve beslissing van het CGVS en een negatief arrest van de RVV verkreeg, weerlegt; En dat zelfs indien deze oproepingsbrief zou dateren van tijdens de asielaanvraag maar eiseres deze pas nadien bekwam; Dat dit eveneens zou indruisen tegen elk gezond verstand indien deze oproepingsbrief dateert van tijdens de eerste asielaanvraag en er discussies zou ontstaan wanneer eiseres deze brief zou hebben ontvangen; Dat het voorzichtigheidsbeginsel ertoe zou nopen er vanuit te gaan dat eiseres dit document niet eerder ontvangen heeft omdat eiseres er geen enkel belang bij heeft dit document achter te houden, integendeel !"

2.2. Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."*

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens

aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Verzoekster betoogt dat "het duidelijk is dat eiseres verwijst naar de eerder aangebrachte elementen omdat deze elementen nog steeds onverkort gelden, de nieuwe elementen die zij aanhaalt bevestigen enkele deze elementen en haar eerder genoemd asielaanvraag".

Verzoekster geeft hierbij expliciet te kennen dat zij geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht, ofschoon zulks nochtans noodzakelijk is opdat een tweede of latere asielaanvraag in overweging kan worden genomen. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat het opsporingsbevel en de enveloppe, alsmede de medisch attesten, als een nieuw stuk in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dienen te worden beschouwd. Verzoekster toont niet aan dat de documenten die zij heeft voorgelegd:

- niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel hebben deze stukken betrekking op een element dat reeds bij de behandeling van de eerste asielaanvraag aan bod is gekomen, met name de vrees voor vervolging omwille van haar verzet tegen de besnijdenis van haar beweerde dochter; terwijl verzoekster niet aantoonbaar is dat deze stukken relevant zijn en dat zij deze stukken niet eerder (tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag) had kunnen naar voren brengen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift betoogt dat het gegeven dat verzoekster veel moeite zou hebben gedaan om de documenten die zij bij haar tweede asielaanvraag heeft voorgelegd, moet volstaan opdat de asielaanvraag in overweging wordt genomen.

Verzoekster bevestigt dat brieven 'zijn wat ze zijn en steeds een gesolliciteerd karakter hebben', en toont niet aan waarom deze handgeschreven brief zou voldoen aan de hierboven opgesomde voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de motivering dat "een brief van een privépersoon geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een volledig handgeschreven document is, dat het dan ook door eender wie, eender wanneer, eender waar geschreven kan zijn", onredelijk zou zijn.

Ook wat de enveloppe bevat, bevestigt verzoekster dat dit "inderdaad is wat het is". Haar opmerking dat de poststempeldatum soms termijnen doet lopen, is in casu geenszins relevant. Immers begint vanaf de poststempeldatum in deze zaak geen termijn te lopen, evenmin toont verzoekster aan dat deze enveloppe aantoont dat verzoekster de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft vervuld. Tot slot merkte de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht op dat het opsporingsbevel dateert van 6 november 2009, zodat de verzoekster het dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, beëindigd bij arrest van de Raad nr. 47.785 van 3 september 2010.

Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat ze de oproepingsbrief maar bekwam nadat haar eerste asielpcedure was beëindigd, doch toont hiermee niet aan dat de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is vervuld, met name dat dit element niet reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, dat het betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, en dat het relevant is en aldus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een geponde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC